

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 933: Viên Dung Thì Không Chấp Trước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 079)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Viên dung thì không chấp trước】

Chỉ cần có một chút chấp trước thì liền không viên dung, tri kiến sẽ không còn viên dung nữa. Nói đến chỗ này, ở đây chúng ta có mấy vị đồng học phát tâm tương lai học giảng kinh; kinh muốn giảng cho hay thì kiến giải phải viên dung, phải đạt đến “viên giải”. Trong Giáo hạ chúng ta thường nói là “đại khai viên giải”, trong Thiền tông thì gọi là “đại triệt đại ngộ”. Đại khai viên giải và đại triệt đại ngộ là cùng chung một cảnh giới, phải làm thế nào mới có thể đạt được? Vẫn là hai câu nói trong Kinh Kim Cang: “Bất thủ ư tướng, như như bất động” (Không dính mắc nơi tướng, như như bất động).

Những bản chú giải này của Cổ đức, chúng ta có thể xem hay không? Có thể xem. Phải xem như thế nào? Không dính mắc vào tướng của nó, phải dùng cách nhìn này, phải như như bất động, thì quý vị mới có thể nhìn ra được ý nghĩa chân thật. Nói cách khác, chú giải của cổ nhân là cung cấp cho chúng ta làm tài liệu tham khảo, điều này thì được, nhưng không được chấp trước, chấp trước là sai rồi. Tại sao không thể chấp trước? Ngay đến Phật cũng không có pháp nhất định để thuyết (vô hữu định pháp khả thuyết); chẳng những không có pháp nhất định để thuyết, mà nói thẳng ra là hoàn toàn không có pháp để thuyết, thì quý vị làm sao có thể chấp trước được? Không thể chấp trước, không chấp trước mới là đúng. Tôi có thể nghe, tôi có thể xem, nhưng tôi tuyệt đối không chấp trước, tâm mãi mãi luôn thanh tịnh. Nghe như vậy mới sinh trí tuệ, mới khai mở trí tuệ. Chỉ cần có một chút phân biệt chấp trước, thì liền bít kín cửa ngộ của quý vị rồi. Quý vị sẽ bị xoay chuyển theo người khác, bị người khác xỏ mũi dắt đi, quý vị không có trí tuệ. Điều này vô cùng quan trọng!

Đương nhiên, đây là một việc vô cùng khó khăn. Khi chúng ta mới bắt đầu học, nhất định phải đi theo sự dẫn dắt của người khác, đây là điều mà người sơ

học từ xưa đến nay không thể nào tránh khỏi. Vì sao vậy? Vì chính mình chưa nhận biết đường, nên đành phải đi theo phía sau người ta. Đợi đến khi bản thân đã biết đường rồi, thì không cần đi theo người khác nữa, lúc đó có thể đi lên phía trước dẫn dắt người khác cùng đi. Lúc không biết đường thì đi theo người, điều này không sai; lúc đã biết đường thì dẫn đường, đi đầu, dẫn dắt người khác đi. Chư vị từ trong thí dụ này, hãy tinh tế mà suy ngẫm cho thật sâu xa.

Cho nên, tri kiến viên dung, tri kiến viên mãn là vô cùng quan trọng; viên dung thì không có chấp trước, chấp trước thì không viên dung. “Khai Phật chánh tri, chánh tác bất thiên” (Mở bày cái thấy biết chân chánh của Phật, chân chánh thì không thiên lệch), hễ thiên lệch thì không chân chánh.